

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UN MATRIMONI BICOLOR

per MORA

Un dia que el vent bufava de llevant i la mar era grossa com mai de la vida s'havia vist, el transatlàntic «Sempre-sura» naufragà

Com en totes les novel·les d'aventures tan sols un home pogué salvar-se anant anant a parar bo i nedant a una illa desconeguda plena de tropical vegetació i d'ocells de bonics colors i de

negres, d'uns negres més negres que el carbó, que amb llur negror, donaren un bon espant a en Quimet, qui a dir veritat, ja es veia fent una excursió per l'estómac d'aquells salvatges.

No eren tan salvatges com semblaven. Malgrat llur negror, tenien el cor blanc com la nata i en prova de tot això fou que tractaren al nostre heroi a cos de rei donant-li dels millors menjars i fruites que tenien.

I, vet ací que passaren dies i dies, i en Quimet de cop i volta s'enamorà d'una bellesa indígena, d'una veritable Venus sucadeta amb tinta xina.

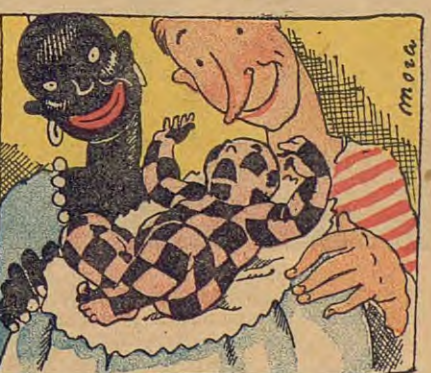
Tan fulminant fou l'enamorament, que a les poques setmanes celebraven llur boda amb tota magnificència, el naufrag blanc i la Venus negra.

I vingué l'hora de demanar a Déu que els hi enviés un fill, i llavors començaren les raons. En Quimet, volia un fill que fos blanc i ros i sa muller, volia que fos ben negre, i com és natu-

ral, havent-hi una diferència tan oposada de gust, no passava dia sense que les discussions tinguessin un coronament sorollós, amb una trencadissa de plats que esparverava.

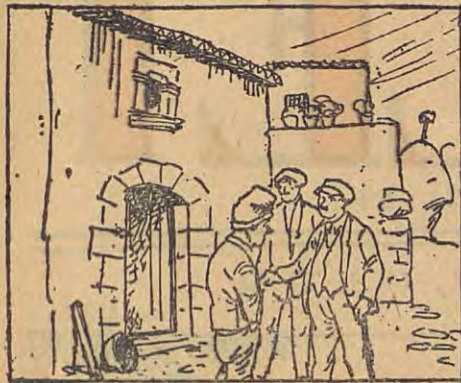
Però en aquest món tot dura fins que s'acaba i també s'acabaren les baralles, amb el naixement del desitjat fill. Déu que tot ho pot, a fi i efecte d'aconterar a tots dos els hi envià un preciós fill de quadros blancs i negres

El cosí d'en Jaumet

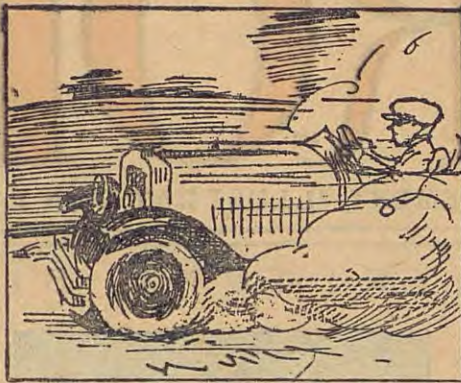
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

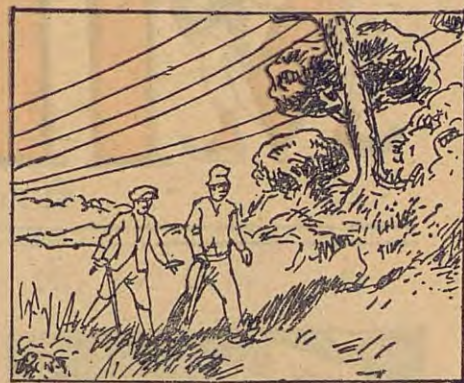
Dibuixos d'en MIRET

Totes quantes averiguacions feren els senyors Serra, pares de l'Antoni, per retrobar el seu fill foren infructuoses. De l'una casa de pagès a l'altra, enlloc saber donar raó de l'extraïat. Totes les recerques que s'intentaren foren inútils. Resseguien els barrancs per si s'havia estimbat... i res! Quan, junt amb sa família, en Jau-

met arribà a Barcelona, feia dotze dies que l'Antoni havia desaparegut. En Jaumet, avesat a les aventures, es prestà de seguida a buscar al seu dissortat cosí, i a aquest objecte es traslladà a La Rocosa i es féu acompanyar al lloc on els seus companys l'havien vist per darrera vegada. Ric com era en Jaumet, no hi p'anyé cap despesa,

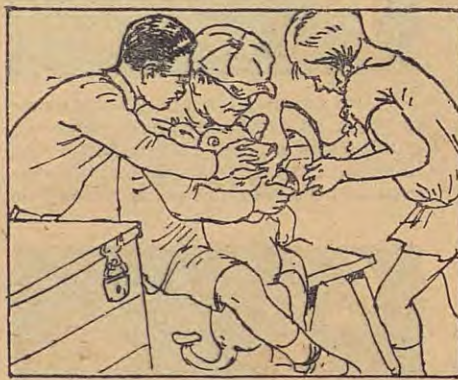
llogà quatre homes i els féu recórrer minuciosament tots aquells indrets en totes direccions. Les recerques donaren com a únic resultat trobar el capell de l'Antoni sota un pi. Allí li havia caigut la nit que passà enfilat dalt de l'arbre.

Però, continuem veient què feien l'Antoni, en Nicolau i la Claret. En

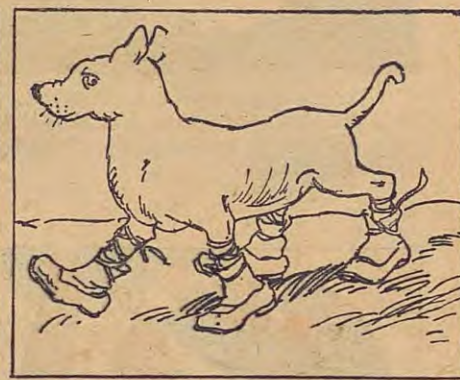
les seves converses convenien en què el fugir era cosa relativament fàcil, però el difícil era evitar d'ésser rebocats. En Nicolau suggerí una bona idea, que, modificada per la Claret i millorada per l'Antoni, s'acordà posar-la en pràctica.

Aquella nit havia plogut, de manera que les petjades quedarien ben visi-

ble i es tractava precisament d'aprofitar aquesta circumstància per fer equivocar de direcció en l'estaferro i la *Monique* quan tractessin de capturar-los. Agafaren el gos de la *Monique* i li posaren les pròpies sabates.

Les dues de la Claret a les potes del davant, i les dues de l'Antoni a les darreres ben lligades i quan el tingue-

ren guarnit així li ensenyaren el garrot que emprava la seva mestressa i no s'ho féu dir dues vegades! Desaparegué ràpidament... tant com les sabates li permeteren amb uns «andares» dignes d'en Charlot.

Llavors ells calçant-se unes grosses sabates cada un dels tres, emprengueren el camí per la banda contrària a

on havia fugit el gos. A la incerta llum de les estrelles anaven fent camí amb un del.t indescriptible. Quan ja feia una hora que caminaven sense altre pensament que allunyar-se dels seus tirans s'asseguren en rodona i allí en assemblea deliberaren, mentre reposaven, quin partit podrien pendre per

fer-se escàpols definitivament. En Nicolau proposà que per no trobar el camí tan pesat, caminés una estona cada un, però se li va fer veure que això no era possible. — El millor que podem fer, digué l'Antoni, es anar a un poble i presentar-nos al alcalde explicar-li com som segrestats.

Anem caminant amb calma però fent camí. — I així ho feren dues hores més, fins que arribaren a una carretera i pensaren que carretera ençà o enllà un poble o altre trobarien, i efectivament al cap d'un quart de caminar ja veieren dibuixar-se al lluny al lluny la silueta d'un poble.

(Continuàrà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

DESCONFIANÇA

Un camperol baixà a Barcelona i anava tot escamat perquè li havien dit que a ciutat enganyaven els foraste: amb molta facilitat.

Entrà a un magatzem per comprar unes eines que havia de menester i donà en pagament un bitllet de vint duros. En rebre el canvi, el comptà

curosament i el tornà a comptar dues o tres vegades.

Per fi, el caixer, despacientat, exclamà:

— Què us passa! Que no hi trobeu el compte?

I el pagès, encara desconfiat, respongué:

— Sí... però, justet, justet!...

EL REGAL

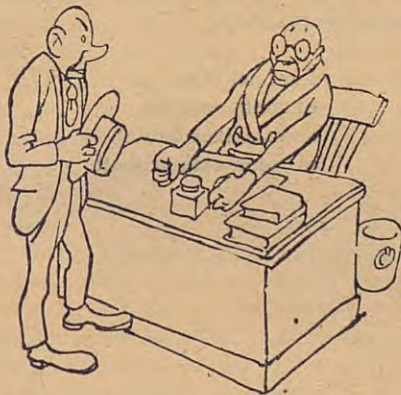
En Rabosa, vell usurer, volia de totes passades moure un plet al seu antic company d'ofici, en Rata. Però l'advocat li aconsellava que no ho fes, que l'assumpte estava visiblement en favor d'en Rata i que anava a gastar diners inútilment.

Però en Rabosa era toçut.

— Vostè deixi's de romansos, senyor advocat. Tiri endavant l'assumpte.

— Miri que és un cas desesperat!

— Ca, home! Enviaré una caixa de puros al jutge...

— No ho feu pas! Així encara fóra pitjor. No veu que el jutge s'enfadará per l'intent de corrupció!

El plet va anar endavant, i contra el que tothom esperava, va guanyar en Rabosa.

El seu advocat, en donar-li compte del resultat, li digué:

— Suposo que devia seguir el meu consell i abstenir-se d'enviar cap cigar al jutge, oi!

— Ca, home! el que vaig fer fou enviar-els-hi junt amb una targeta d'en Rata...

L'EXCUSA

Un presidari, ajudat per dos guardians que havien cobrat sengles propines, féu un forat sota el llit per escapar-se. Quan li faltava poc per obtenir la desitjada llibertat, vingué un oficial inspector a recórrer el presiri i descobrí l'obra ja força avançada.

Portat nostre presidari davant el director del penal, li van preguntar què en feia de la terra que treia del forat.

I ell, per no comprometre els seus còmplices, respongué:

— Ja veurà, senyor director, ho feia d'aquesta manera: Vaig un altre forat i hi vaig amagar tota la terra que treia del primer.

ENYORANÇA

Un jove entrà a un despatx a demanar feina, i en entrar deixà la porta oberta.

— Tanqueu la porta! — cridà l'amo de la casa. — Vaja un talòs! On heu estat educat? en un estable?

El jove tancà la porta, i en girar-

se, el cridaire observà que tenia els ulls plens de llàgrimes. Suavitzant ses maneres, li digué:

— Home, no cal prendre-s'ho així. No cregueu que ho he dit amb malícia això d'esser criat en un estable!

— Justament per això ploro, senyor — respongué l'altre. — Es que vaig ésser criat al costat d'un estable i en tinc una enyorança terrible cada vegada que sento un ase bramar!

APOTEOSI FINAL

Un mariner acabava d'arribar d'Amèrica portant l'indispensable lloro a la mà. Al vespre mateix de la seva arribada, en el Casino del poble es celebrava una vetllada a l'aire lliure amb jocs de mans i focs artificials.

El mariner, desitjós de divertir-se, s'hi dirigí, sense desemparar el lloro, i s'assegué a primera fila.

El prestidigitador féu un bonic joc de mans, i el mariner exclamà, entusiasmat:

— Oh! que bonic! Vejam què més faran ara!

El *monsieur* féu sortir dos conills d'una ampolla de xampany!

— Oh! magnífic! — exclamà el mariner. — Vejam ara què faran!

El prestidigitador va fer desaparèi-

rer una escombra dintre un rellotge de butxaca i convertí una senyora en un hipopòtam de tres mesos. El mariner seguí entusiasmat:

— Oh! que bonic! Vejam ara què faran!

Al mateix temps que dia això, encengué la pipa i llençà el llumí encara encès, el qual anà a caure damunt la caixa dels focs artificials... Bum, Bang, Pim!

El prestidigitador, el mariner i tots els espectadors desaparegueren en un moment llençats en l'aire per la força de l'explosió. Quan el fum s'hagué dissipat, es sentí una veu de lloro que cridava des del terrat del Casino:

— Oh! que bonic! Vejam ara què faran!

UNA DE TRES

En un recó d'un foronda dormitava un home amb cara d'avorrit quan un revisor molt gras pujà al cotxe i començà de revisar els bitllets.

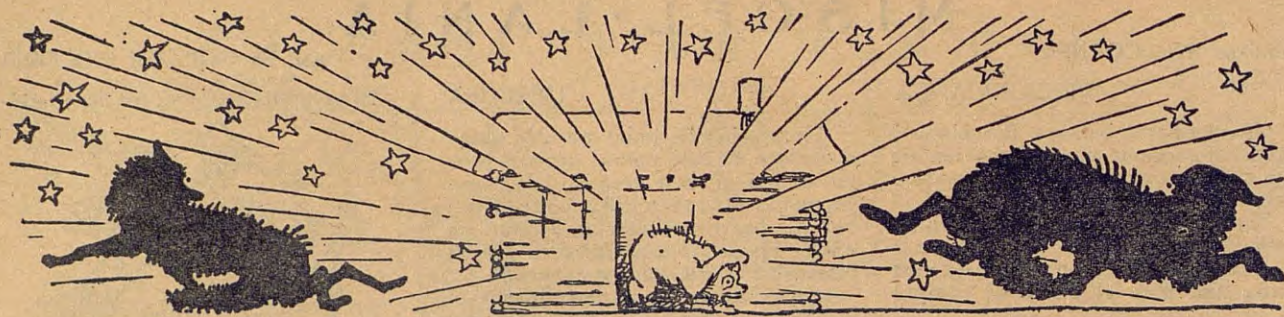
L'home endormiscat no acabava mai de trobar el seu, i el revisor, posant mala cara, li digué, amb veu autoritària:

— Miri, senyor, li cal fer una d'aquestes tres coses: O trobar el bitllet, o pagar, o baixar!

El passatger, després de molt buscar, trobà el bitllet perdut, i alhora que l'allargava al revisor, li digué, en un to semblant al d'ell:

— Miri, revisor, cal que faci d'aquestes tres coses: o menjar menys, o caminar més, o rebentar!

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOL S AMB IL·L USTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

L A U N I O F A L A F O R Ç À

(Continuació)

jo. Hauré d'anar a cercar ajuda. —
I se'n va anar a cercar el Llop i l'Ós.

— Estimats amics — els digué. —
He trobat una cabanya en la qual hi ha

Vós sou més fort que jo. Aneu, doncs,
al davant.

L'Ós que va i pega empenta a la
vorta i es fica a dins de la cabanya. Tot

fugir tan corrent com podien, i l'Ós,
quan va poder escapar de l'escamesa
de tota aquella gentada, ja podeu pen-
sar com va córrer.

Quan els tres amics es trobaren
lluny de la cabanya, el pobre Ós va ex-
plicar el que li havia succeït:

— Figureu-vos que, tan bon punt
he entrat a la cabanya, se m'ha tirat a
sobre una dona amb una forca i m'ha
clavat contra la paret i immediatament
m'ha botit a sobre tot un regiment
d'individus que han començat a pun-
xar-me, copejar-me... fins un, amb una
cullera, em volia treure els ulls, però...
fillets meus! aleshores sento que de
dalt en baixava un que cridava: «Deix-
me'l a mi!!!... Deix-me'l a mi!!!... «Jo he
pensat que ja era home mort, i amb
gran esforç he aconseguit escapar-
me!...

El Brau, el Tocino, el Be, l'Ánec i
el pollastre, quedaren convençuts que
la unió fa la força, i decidiren no se-
parar-se mai més.

I vet ací l'Ós,
el conte està fos,
l'han deixat baldat,
el conte està acabat!

per tots tres un tiberi fantàstic! Per
vós, compare l'Ós, un bou; per vós,
compare Llop, un be; i per mi, un po-
llastre!

— Oh, bona amiga, la comare Guí-
neu! Com pagarem vostres amables
serveis! Conduïr-nos al lloc on roman
aquest bé de Déu de vianda i us en
servarem etern agraïment.

La Guineu els conduí a la cabanya,
i l'Ós digué al Llop:

— Aneu vós al davant, germà, puix
teniu millor presentació...

— Oh, no, germà! — féu el Llop. —

és entrar, i el Brau, d'una banyada, el
rebot contra la paret; el Be li pega un
cop de cap al ventre i me'l fa caure
més llarg que no era; el Garri, araa-
tent, se li tira a sobre i comença a
arrencar-li la pell a dentellades; l'Ánec
li bota al cap i li pica els ulls tan fort
com pot, i el Pollastre, des de dalt
d'una viga, cridava, amb tota la seva
força:

— Deix-me'l a mi!!!... Deix-me'l a
mi!!!...

El Llop i la Guineu, en oir aque'l
crit de guerra, cametes ajudeu-me a

P A R D A A L E T

Jo he sentit contar que en un poblet molt llunyà, hi vivia un matrimoni ja vellet que no tenia cap fill, no obstant i agradar-els-hi la quitxalla d'una manera inponderable. Ells havien passat tota la seva vida de matrimoni desitjant aquells fillets que no venien i resant ben fervorosament perquè el cel els en concedís, però els anys havien anat passant i el bon Déu semblava que no volia escoltar els precs dels bons vellets.

Un dia, el marit, eixí al bosc a cercar rovellons i en entrar-hi, va trobar un altre vellet amb la barba tota blanca.

— Déu vos guad, — li féu.

— Déu vos guard, — respongué el vell. — Ja veig que un pesombre us rosega.

— Es ben cert, germà; el veure'm vellet i sense cap fill a l'espatlla del qual poder apoiar el pes dels meus anys m'emplena d'amargor!...

— Doncs mira: El bon Déu al qual has pregat junt amb la teva muller durant tants anys, ha escoltat la teva súplica. Vés al poble i demana un ou a cada casa, sense deixar-te'n ni una, te'ls emportes a casa, tries una gallina ben grossa entre les que tu tens al corral i fes-li covar els ous: Ja veuràs el que succeirà.

I en acabant de dir aquestes paraules, el vellet de la barba blanca s'esblaimà en l'aire el mateix que el fum, i desaparegué.

El bon vell se'n tornà al poble i començà a complir al peu de la lletra el consell que li havia donat aquell vellet misteriós. El poble tenia quaranta-una cases i ell va anar visitant-les una per una i va anar recollint els ous. En arribar a casa amb els quaranta-un ous, va anar al corral, va agafar una gallina negra molt maca que hi havia i la va posar a covar els ous en un ample cove amb una bona sola de palla.

Varen passar tres setmanes que els vellets estaven intrigadíssims; no menjaven ni dormien ni assossegaven un instant. Uns estranys pressentiments els corprenien... El vint-i-unè dia, al vespre, varen anar al galliner, varen alçar la gallina i... oh, sorpresa! de cada ou havia nascut un nin fort i robust, menys un que era petitó com un ocellic dels més xics.

Podeu comptar la joia d'aquells dos vellets en veure's amb aquella fillada tan menuda i tan inesperada!

El bon pare va dur els quaranta-un infants a batejar i varen tenir d'ajudar-lo tots els veïns del poble. Varen anar posant un nom a cada un dels infants,

però en arribar al més xic de tots, en preguntar el Pop (1) quin nom li volien posar ningú va saber respondre res.

— Ai pobrissó! — féu una comare, — si és petit com un ocell!... Poseu-li Pardalet!...

I li donaren el nom de Pardalet.

Els infants varen créixer amb la mateixa rapidesa que els pollets; al cap de quinze dies, ja corrien i jugaven pel carrer i tothom hauria dit que tenien al menys set anys. Al cap de quinze dies més, ja eren uns xicots ben

plantats i fermes com els de quinze anys molt bons nois i treballadors d'allò més, que ajudaven al seu pare en totes les feines del camp mentre el més xic de tots ajudava laseva mare en les feines de casa.

Arribà el temps de segar i els quaranta xicots se'n anaren al camp amb les dalles a segar. Hi passaren sis dies, al finir els quals se'n tornaren a casa, soparen i se'n anaren a dormir. Quan foren al llit, el bon vell se'ls contemplava i tot i tenir el cor ple de satisfacció anava grunyint:

— Quina joventut corre avui! Mengem de debò... dormen d'allò més... i em jugaria una torrada que encara no han fet res al camp!

— Home! — féu la muller, — Abans

de judicar els teus fills hauries d'anar al tros a veure el que han fet.

— És veritat! — respongué el marit, — i l'endemà es llevà de bon matí i se'n anà al camp per veure la feina que havien fet els seus quaranta fi'ls. En arribar-hi veié amb satisfacció que tot el camp estava segat i tot el blat apilat en quaranta feixos grossíssims.

— Que valents que són, els meus fillets! — anava dient tot entornant-se'n cap a casa. I quins feixos de blat han arribat a fer! Jo no sé pas com s'ho poden haver arreglat per fer tota aquesta feina en sis dies!...

Tan joiós estava el bon vellet dels seus fills que l'endemà de bon matí es va tornar a llevar només que per tornar al camp a contemplar la feina que havien fet. Va arribar-s'hi i... i ara! Mancava un feix de blat!

Se'n tornè a casa tot amoïnàt i en

arribar-hi va cridar els seus fills i els hi digué:

— Fills meus; heu de saber que aquesta nit passada ens han robat un feix de blat segat!

— Com ho podríem fer per agafar el lladre? — féu un d'ells.

— Potser que organitzéssim una guàrdia per vigilar si el lladregot hi torna... — respongué un altre.

— Deixeu-me fer a mi, — respongué en Pardalet. I adressant-se al seu pare, afegí: — Pare; doneu-me cent rubles (2) i ja veureu el que jo faig.

El pare li donà el cent rubles i ell s'escapà corrent. Se'n va anar a ca'l ferrer i li digué:

(2) Moneda russa; aproximadament valia ptes 2'50.

(1) Capellà rus

L'HOME DE PALLA

El professor
cerca una flor.

Quan vol baixar,
veu arribar

dos fers lleons
amb intencions

de fê'l servi
per un festí.

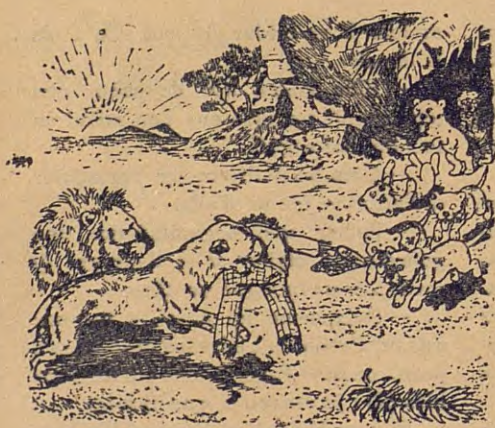
Solució troba:
fer amb sa roba

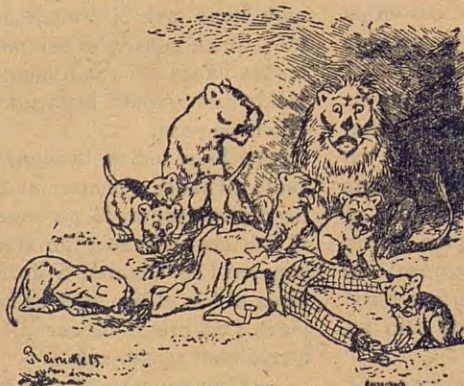
un espantall
que el llença avall.

Ja l'atrapem!
com dinarem!

Au, veniu ja
cap a dinâ.

Pobra canalla!
Era de palla!

Ja s'ha escapat
el condemnat!

UN RETALLET DE CADA COSA

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Eis anglesos de Londres. — Es la capital de la Gran Bretanya. Els seus habitants són, doncs, grans bretons. Així com a l'Imperi Britànic no es pon mai el sol, a Londres mai no hi surt. La gent se'n van sovint a escampar la boira, però mai no ho aconsegueixen.

La vida a Londres és molt cara, i per tant, hom mai no arriba a igualar del tot sos ingressos amb ses despeses, i com és natural conseqüència, troba anglesos a cada cantonada.

Es fama que la moda masculina a Londres és tan refinada com ho és a París la femenina. Es per això que sastre i anglès han vingut a ésser sinònims.

Entre els londinencs corre la dita que el temps és diner. Per això quan se us acosta un anglès a presentar el compte, li dieu: «Ja li pagaré, amb temps».

MARC POLO

DEL TEMPS ANTIC

Cresus, rei de la Lídia, ha esdevingut el tipus clàssic de l'home ric. Tan enorgullit estava de la seva riquesa, que quan Solon cèlebre legislador atenès anà a visitar-lo, havent-li preguntat qui era l'home més feliç del món i respost aquell que era un tal Tel·lus d'Atenes s'enfadà en gran manera perquè no li havia dit que era ell. Però Solom li digué amb molt encert que no es pot dir feliç un home mentre encara és viu.

Els fets li donaren la raó! Confiant Cresus en una resposta de l'oracle de Delfos, declarà la guerra a Cirus, rei dels Perses. Aquest no trigà a presentar-li batalla. L'exèrcit lidi es refiava sobretot de l'excel·lència de sa cavalleria, però Cirus posà a sa vanguarda en la línia d'atac tots els camells bagatgers. Diuen que el cavall no pot sofrir l'olor del camell i succeí que els esquadrans lidis restaren desorganitzats per la por que agafaren els corsers.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

4, 6, ò 3, 5.

FAULES D'ISOP

IX. — La tortuga

Una tortuga demanava a una àliga que l'ensenyés de volar. Aquesta li advertia que això era cosa contrària a la seva naturalesa però ella insistia encara en sa pretensió. L'àliga doncs, la prengué en ses urpes, l'enlairà i després la deixà anar. Caigué la tortuga i s'esclafà contra unes roques.

Moralitat. — La faula demostra que molts amb ses pretensions temeràries, desoient els més prudents que ells, es perjudiquen.

MOTS CREUATS

1	2	3	4	5	6
		7	8		
9	10		11		12
13			14	15	16
	17	18		19	
20			21		22 23
24			25		26
		27	28	29	
30				31	

Horizon'al: 1 Sogre de Caifàs. 4 Apòstol. 7 Déu bosquetà de peus de cabra. 9 Aviador famós. 11 Final del braç. 12 Nota. 13 Nota. 14 Espelmes. 17 Hi passa el tren. 19 color del cabell. 20 Espòs de la filla. 22 Per cridar. 24 Fera. 25 Pronom feble. 26 Possessiu femení. 27 Manegis els remes. 30 Propietaris. 31 No núvol.

Vertical: 1 Estimar. 2 En les cartes. 3 Mariner dels contes alarbs. 4 P. 5 Preposició. 6 Per batre. 8 Abreviació d'Estanislau. 10 D'ell (plural). 12 Preguem. 15 Associacions professionals. 16 Filla d'Inac (personatges mítics). 18 Començament d'incendi. 20 Per enganxar. 21 Per remar. 23 El que té fills. 27 Fragment de rosa. 28 Del verb ésser. 29 Conec.

Baixar amb ascensor és l'extrem de la impropietat del llenguatge.
— FILÒLEG

HUMOR D'ALTRE TEMPS

Un sereno certa nit amb un embriac topà i en veure'l el despertà i va dir-li — Au, noi, al llit!
— Qui sou vós? digué amb enfado l'embriac, fet un garenó.
— Qui sóc jo? sóc el sereno.
— Bé, doncs, jo sóc el *nublado*.

S. B.

A un savi que era molt pobre li va dir un ric ignorant:
— Vostè és un diamant en *brut*.
— I vostè un *brut* amb diamants.

J. R.

Deien tractant d'un negoci dos cecs — I bé com quedem?
— Home, no vagis de presa, digué l'altre; ja *ens veurem!*

***

Aquí jau un carrincló que volgué ésser *calavera* i ha tingut tanta xaripa que s'ha sortit amb la seva.

L'ANGLÈS

— Mare, mare! — Què? — En Peret...
— Vaja, acaba, què ha sigut?
— Ha pegat al geperut...
— Pobre home; *sí que és mal fet!*

SERAFÍ PITARRA

Solucions al número anterior

Al jeroglífic comprimit:
Qui pega primer pega dos cops
Mots creuats:

M	A	T	E	M		D	E	M	A	
A	T	U	R	A	R		S	A	L	
R	E		O	R	L	A		N	O	
E		B	L	E		P	I	U	S	
		T	A		G	R	A	N	E	A
G	A	R	C	I	A		A	L		
A	N	A	R		T	A	C		S	
N	A		O	S	A	R		S	E	
E	S	T		I	V	A	N	O	V	
S	I	A	M		A	N	A	N	A	

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 397 — Jaume Soronellas N.º 398 — Joaquim Bartolí N.º 399 — Manuela Giménez N.º 400 — D. Crehuet

ELS PRESONERS

(Acabament)

per CASTANYS

1. En el campament dels «Ullats de Hop» els tres presoners lligats a prop d'una foguera ploraven la seva disort. 2. Quan Hans arriba vora del campament i veié els pell-roges que ballaven la dansa de la mort va témer per

la sort dels seus companys i s'intranquil·litza. 3. Prop del campament dels «Ullals de llop i a un nivell superior

passava un caudalós riu. Contemplant-ho Hans, li suggerí una idea. Tot seguit la posà en pràctica. Sense témer el corrent hi penetrà. 4. Reunint totes les seves forces somogué una a una les pedres de la ribera. Calia una voluntat de ferro per somoure aquelles pedres que semblaven monstres, però amb el delit de salvar els presoners les forces de Hans es multiplicaven. 5. Ben aviat les aigües no trobant obstacle en la ribera es precipitaren vers el

campament dels pell-roges. La foguera espurnejava i es feia fosc. Els «Ullals de llop» creient que el gran Manítú els enviava un càstig per les seves maleses fugiren xipollejant per tots indrets posseïts del terror. 6. No li fou gens difícil a Hans rescatar els presoners disparant uns quants trets de revòlver que acabaren de dispersar els pell-roges. Entre els presoners hi havia el Coronel del fortí qui prometé una bona recompensa a Hans.